

Arrest

nr. 327 066 van 21 mei 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 18 mei 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 13 mei 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. AMEELE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, diende sinds 15 juni 2006 in België verscheidene verzoeken om internationale bescherming en aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in. Al deze aanvragen werden geweigerd. De meest recente weigeringsbeslissing betreft een beslissing van 9 juli 2024 waarbij een op 15 december 2023 ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De verzoeker ontving tevens reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Op 13 mei 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Het betreft de eerste bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 13 mei 2025 en is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Limburg Regio Hoofdstad op 12.05.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: D.

voornaam: A.

geboortedatum: (...) 1984

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Guinee

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Op 15.06.2006 heeft betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) besliste op 31.03.2008 om het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen. Dit werd in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) op 22.01.2009 bevestigd.

Op 11.06.2008 heeft betrokkene een eerste verblijfsaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980.

Die werd op 06.05.2009 onontvankelijk verklaard en op 18.05.2009 aan betrokkene betekend. Het door hem aangetekende beroep werd op 07.10.2009 door de RVV verworpen.

Op 20.11.2009 heeft betrokkene een tweede verblijfsaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis. Die werd op 29.03.2010 onontvankelijk verklaard en op 14.04.2010 aan betrokkene betekend. Het door hem aangetekende beroep werd op 09.07.2010 door de RVV verworpen.

Op 16.12.2014 heeft betrokkene een tweede verzoek om internationale bescherming ingediend. Het CGVS besliste op 24.12.2014 het verzoek niet in overweging te nemen.

Op 16.03.2017 heeft betrokkene een derde verblijfsaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis. Die werd op 26.06.2017 zonder voorwerp verklaard en op 29.06.2017 aan betrokkene betekend.

Op 15.12.2023 heeft betrokkene een vierde verblijfsaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis. Die werd op 09.07.2024 onontvankelijk verklaard en op 11.03.2025 aan betrokkene betekend.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht dat hij sinds anderhalf jaar een relatie heeft met iemand met wie hij sinds januari samenwoont. Hij stelt ongeveer twee maanden bezig te zijn met een procedure wettelijk samenwonen, dit blijkt echter niet uit zijn administratief dossier.

Dat betrokkene een relatie in België heeft en dat hij samenwoont met zijn partner, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Er kan worden gesteld dat de terugkeer naar Guinee om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM.

In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De betrokkenen kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact blijven houden en zij kunnen elkaar bezoeken in elk land waartoe zij beiden toegang hebben. Een repatriëring vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privé- en gezinsleven van betrokkene.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een relatie kan hebben met zijn partner. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen om daar een gezinsleven te ontwikkelen. Het loutere feit dat zijn partner niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Guinee of naar elk ander land waartoe zij beiden toegang hebben. Beiden wisten dat het gezinsleven in België precair was, gelet op de onwettige verblijfssituatie van betrokkene in België. Er kan dus geconcludeerd worden dat een terugkeer naar Guinee geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Betrokkene verklaart geen andere familie in België te hebben.

Betrokkene verklaart sinds 2006 in België te zijn. We ontkennen niet dat dit om een zeer lange periode gaat, maar er moet opgemerkt worden dat betrokkene verschillende pogingen ondernomen heeft om verblijfsrecht te bekomen, maar dat die telkens tot een negatieve beslissing hebben geleid. Hij heeft doorheen de jaren meermaals het bevel gekregen om het grondgebied te verlaten (zes in totaal), waarvan het eerste hem reeds werd afgeleverd in 2009, maar dat hij telkens er bewust voor gekozen heeft om de bevelen naast zich neer te leggen en aldus nagelaten heeft om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen. Het komt er dus op neer dat betrokkene zijn illegaal verblijf gedurende een lange periode zelf in stand heeft gehouden, ondanks de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten die aan hem zijn afgegeven en waarvan hij kennis genomen heeft.

Er kan worden opgemerkt dat de betrokkene zichzelf doelbewust in een onwettige en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 19 jaar in precair en onwettig verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij tot zijn 22 jaar heeft gewoond. Zij kunnen hem desgevallend ondersteunen bij zijn re-integratie. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Betrokkene haalt in zijn hoorrecht geen medische problemen aan. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 05.02.2009, 29.03.2010, 09.01.2015, 04.08.2015, 08.09.2017 en 09.07.2024 die hem betekend werden respectievelijk op 16.02.2009, 14.04.2010, 14.01.2015, 04.08.2015, 08.09.2017 en 11.03.2025. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Op 15.06.2006 heeft betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend. Het CGVS besliste op 31.03.2008 om het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen. Dit werd in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) op 22.01.2009 bevestigd.

Op 11.06.2008 heeft betrokkene een eerste verblijfsaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980.

Die werd op 06.05.2009 onontvankelijk verklaard en op 18.05.2009 aan betrokkene betekend. Het door hem aangetekende beroep werd op 07.10.2009 door de RVV verworpen.

Op 20.11.2009 heeft betrokkene een tweede verblijfsaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis. Die werd op 29.03.2010 onontvankelijk verklaard en op 14.04.2010 aan betrokkene betekend. Het door hem aangetekende beroep werd op 09.07.2010 door de RVV verworpen.

Op 16.12.2014 heeft betrokkene een tweede verzoek om internationale bescherming ingediend. Het CGVS besliste op 24.12.2014 het verzoek niet in overweging te nemen.

Op 16.03.2017 heeft betrokkene een derde verblijfsaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis. Die werd op 26.06.2017 zonder voorwerp verklaard en op 29.06.2017 aan betrokkene betekend.

Op 15.12.2023 heeft betrokkene een vierde verblijfsaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis. Die werd op 09.07.2024 onontvankelijk verklaard en op 11.03.2025 aan betrokkene betekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij niet naar Guinee kan terugkeren omdat hij er de doodstraf zou krijgen, hij gaat niet terug voor zijn veiligheid. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoeken om internationale bescherming van 15.06.2006 en 16.12.2014. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Guinee een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 05.02.2009, 29.03.2010, 09.01.2015, 04.08.2015, 08.09.2017 en 09.07.2024 die hem betekend werden respectievelijk op 16.02.2009, 14.04.2010, 14.01.2015, 04.08.2015, 08.09.2017 en 11.03.2025. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Op 15.06.2006 heeft betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend. Het CGVS besliste op 31.03.2008 om het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen. Dit werd in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) op 22.01.2009 bevestigd.

Op 11.06.2008 heeft betrokkene een eerste verblijfsaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980.

Die werd op 06.05.2009 onontvankelijk verklaard en op 18.05.2009 aan betrokkene betekend. Het door hem aangetekende beroep werd op 07.10.2009 door de RVV verworpen.

Op 20.11.2009 heeft betrokkene een tweede verblijfsaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis. Die werd op 29.03.2010 onontvankelijk verklaard en op 14.04.2010 aan betrokkene betekend. Het door hem aangetekende beroep werd op 09.07.2010 door de RVV verworpen.

Op 16.12.2014 heeft betrokkene een tweede verzoek om internationale bescherming ingediend. Het CGVS besliste op 24.12.2014 het verzoek niet in overweging te nemen.

Op 16.03.2017 heeft betrokkene een derde verblijfsaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis. Die werd op 26.06.2017 zonder voorwerp verklaard en op 29.06.2017 aan betrokkene betekend.

Op 15.12.2023 heeft betrokkene een vierde verblijfsaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis. Die werd op 09.07.2024 onontvankelijk verklaard en op 11.03.2025 aan betrokkene betekend.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

Aan betrokkene werden meerdere bevelen afgeleverd om het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd meermaals in kennis gesteld dat hij België moest verlaten, namelijk op 16.02.2009, 14.04.2010, 14.01.2015, 04.08.2015, 08.09.2017 en 11.03.2025. Er werd hem dus zes keer bevolen om België te verlaten, betrokkene heeft het Belgisch grondgebied nooit verlaten en legt deze wettelijke verplichting naast zich neer zonder meer. Hij is niet vrijwillig vertrokken en verblijft nog steeds illegaal op het grondgebied, waardoor kan verwacht worden dat een minder dwingende maatregel hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Uit de bewoordingen van de bijlage 13septies blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

Op 13 mei 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie eveneens om de verzoeker een inreisverbod van twee jaar op te leggen (bijlage 13sexies).

Het betreft de tweede bestreden akte, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Limburg Regio Hoofdstad op 12.0.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

*Naam : D.
voornaam : A.
geboortedatum : (...) 1984
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Guinee*

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 13.05.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 05.02.2009, 29.03.2010, 09.01.2015, 04.08.2015, 08.09.2017 en 09.07.2024 die hem betekend werden respectievelijk op 16.02.2009, 14.04.2010, 14.01.2015, 04.08.2015, 08.09.2017 en 11.03.2025. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht dat hij sinds anderhalf jaar een relatie heeft met iemand met wie hij sinds januari samenwoont. Hij stelt ongeveer twee maanden bezig te zijn met een procedure wettelijk samenwonen, dit blijkt echter niet uit zijn administratief dossier.

Dat betrokkene een relatie in België heeft en dat hij samenwoont met zijn partner, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Er kan worden gesteld dat de terugkeer naar Guinee om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De betrokkenen kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact blijven houden en zij kunnen elkaar bezoeken in elk land waartoe zij beiden toegang hebben. Een repatriëring vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privé- en gezinsleven van betrokkene.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een relatie kan hebben met zijn partner. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen om daar een gezinsleven te ontwikkelen. Het loutere feit dat zijn partner niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Guinee of naar elk ander land waartoe zij beiden toegang hebben. Beiden wisten dat het gezinsleven in België precair was, gelet op de onwettige verblijfssituatie van betrokkene in België. Er kan dus geconcludeerd worden dat een terugkeer naar Guinee geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Betrokkene verklaart geen andere familie in België te hebben.

Betrokkene verklaart sinds 2006 in België te zijn. We ontkennen niet dat dit om een zeer lange periode gaat, maar er moet opgemerkt worden dat betrokkene verschillende pogingen ondernomen heeft om verblijfsrecht te bekomen, maar dat die telkens tot een negatieve beslissing hebben geleid. Hij heeft doorheen de jaren meermaals het bevel gekregen om het grondgebied te verlaten (zes in totaal), waarvan het eerste hem reeds werd afgeleverd in 2009, maar dat hij telkens er bewust voor gekozen heeft om de bevelen naast zich neer te leggen en aldus nagelaten heeft om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen. Het komt er dus op neer dat betrokkene zijn illegaal verblijf gedurende een lange periode zelf in stand heeft gehouden, ondanks de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten die aan hem zijn afgegeven en waarvan hij kennis genomen heeft.

Er kan worden opgemerkt dat de betrokkene zichzelf doelbewust in een onwettige en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 19 jaar in precair en onwettig verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij tot zijn 22 jaar heeft gewoond. Zij kunnen hem desgevallend ondersteunen bij zijn re-integratie. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Betrokkene haalt in zijn hoorrecht geen medische problemen aan. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Er moet opgemerkt worden dat het betrokkene vrij staat om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op een gezins- en familieleven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in België te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De ontvankelijkheid

2.1.1. Samen met de verweerder in de nota met opmerkingen merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 13 mei 2025, die in de eerste bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

2.1.2. Zoals de verweerder terecht opmerkt in de nota met opmerkingen, is de vordering onontvankelijk voor zover ze wordt ingediend tegen het inreisverbod (tweede bestreden akte). In zijn arrest van 18 oktober 2018 heeft het Grondwettelijk Hof duidelijk gesteld dat *“tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is”* (GwH, 18 oktober 2018, nr. 141/2018, nr. B.10).

2.1.3. Ter terechtzitting heeft de raadvrouw die voor de verzoeker verschijnt op deze door de verweerder opgeworpen excepties van niet-ontvankelijkheid geen verweer gevoerd.

De onderhavige vordering is derhalve niet-ontvankelijk in zoverre de schorsing van de tenuitvoerlegging wordt gevraagd van de beslissingen van 13 mei 2025 tot vasthouding en tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar.

2.2. Onderzoek van de vordering ten aanzien van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot terugleiding naar de grens (hierna: de verwijderingsmaatregel)

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan het verblijf geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn. Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Verzoekende partij heeft effectieve en genestelde banden met België, ... Hij woonde tot de dag van zijn opsluiting 18 jaar en 11 maanden ononderbroken in België en heeft in die periode zijn leven opgebouwd in België.

Verzoekende partij heeft gedurende een ruime periode zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België en woonde tot op de dag van zijn opsluiting samen met zijn verloofde (...) S(...), van Belgische nationaliteit samen te 3500 Hasselt, (...)laan 44 bus 1.

In deze omstandigheden staan de hechte banden met België manifest vast en kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich neer worden neergelegd.

Doordat verzoekende partij een bevel werd betekend (...), heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Verzoekende partij zou met name het nodige hebben kunnen doen om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen, minstens zijn standpunt hieromtrent kenbaar te maken.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij.

De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

Het middel is dan ook gegrond.

De motivering is aldus hetzij niet correct hetzij blijkt er niet uit of met alle elementen in het dossier rekening werd gehouden noch dat de verwerende partij zorgvuldig tewerk is gegaan.”

In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Dit middel wordt in het verzoekschrift als volgt toegelicht:

“Uit art. 8 E.V.R.M., welke bepaling van openbare orde is en rechtstreeks toepassing vindt in het intern Belgisch recht, volgt dat de overheid dient af te wege van of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van

de weigering van de vestiging en de door die beslissing veroorzaakte ontwrichting van het gezin en privé-leven van eisende partij.

Hieruit volgt, in acht genomen de motiveringsplicht die door art. 62 Vreemdelingenwet wordt opgelegd, dat uit de motieven zelf van de beslissing moet blijken of die afweging is geschied.

*- R.v.St. nr. 27.810, 9 april 1987, Arr. R.v.St. 1987, z.p.; R.A.C.E. 1987, z.p.; , T.B.P. 1988 (verkort), 374;
- R.v.St. nr. 26.932, 25 september 1986, Pas. 1990, IV, 16; , T.B.P. 1987 (verkort), 638;*

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd geen afweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en de belangen van verzoeker en zijn jarenlang verblijf in België gedurende maar liefst 18 jaar en 11 maanden en zijn privé-leven die hij alhier heeft opgebouwd anderzijds.

Eisende partij is dan ook van oordeel dat het middel gegrond is en dat het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel worden hierdoor geschonden.”

In het derde en laatste middel maakt de verzoeker gewag van een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij betoogt hieromtrent het volgende:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

De rechten op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn familieleden en zijn privé-leven wordt verscheurd en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven en privé-leven.

Verzoeker heeft geen belang meer in Guinee.

Verzoeker is daarnaast van oordeel dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen en stukken die aanwezig zijn in het dossier.

Door geen rekening te houden met bovengenoemde elementen... heeft verwerende partij artikel 8 EVRM geschonden. Verzoeker verwijst rekening houdend met het bovenstaande dan ook naar artikel 8 EVRM die het recht beschermt op de eerbiediging van het privéleven waartoe het sociaal netwerk opgebouwd door verzoeker behoort. Het begrip "privéleven" omvat immers onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.”

De drie middelen worden, gelet op hun onderlinge verwevenheid, tezamen onderzocht.

2.2.2.1. Het staat niet ter discussie dat de bestreden verwijderingsmaatregel onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

Bij lezing van de bestreden verwijderingsmaatregel blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De verzoeker beperkt zich bij de uiteenzetting van het eerste middel tot een korte rechtstheoretische uiteenzetting over de draagwijdte van de formele motiveringsplicht en de vage kritiek dat er hem geen bijkomende inlichtingen werden gevraagd zodat de motivering *“hetzij niet correct (is) hetzij (dat er niet uit) blijkt of met alle elementen in het dossier rekening werd gehouden”*. De verzoeker gaat echter niet concreet in op de uitgebreide motieven, in rechte en in feite, die in de eerste bestreden akte zijn opgenomen en hij zet niet uiteen waarom deze uitgebreide motieven niet afdoende zouden zijn.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

2.2.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet - bepaling die de determinerende rechtsgrond vormt van de bestreden verwijderingsmaatregel - luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”*

De verzoeker betwist op zich niet dat hij niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf of om zich in België te vestigen en evenmin dat hij hier verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, meer concreet dat hij niet in bezit is van een geldig paspoort, noch van een geldig visum of een geldige verblijfstitel. In deze situatie is de verweerder in beginsel verplicht tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (*“moet”*). Hiervan kan enkel worden afgeweken op grond van meer

voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. De verzoeker geeft aan zich te kunnen beroepen op de bepalingen van artikel 8 van het EVRM. Een onderzoek in het licht van dit verdragsartikel dringt zich dan ook op.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoeker maakt gewag van een schending van de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 8 van het EVRM, doch hij brengt geen enkel concreet gegeven bij omtrent de familiale of andere banden die hij in België zou hebben opgebouwd.

Dit klemmt *in casu* des te meer, nu in de eerste bestreden akte het volgende werd gesteld:

“Op 15.06.2006 heeft betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) besliste op 31.03.2008 om het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen. Dit werd in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) op 22.01.2009 bevestigd.

Op 11.06.2008 heeft betrokkene een eerste verblijfsaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de Wet van 15.12.1980.

Die werd op 06.05.2009 onontvankelijk verklaard en op 18.05.2009 aan betrokkene betekend. Het door hem aangetekende beroep werd op 07.10.2009 door de RVV verworpen.

Op 20.11.2009 heeft betrokkene een tweede verblijfsaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis. Die werd op 29.03.2010 onontvankelijk verklaard en op 14.04.2010 aan betrokkene betekend. Het door hem aangetekende beroep werd op 09.07.2010 door de RVV verworpen.

Op 16.12.2014 heeft betrokkene een tweede verzoek om internationale bescherming ingediend. Het CGVS besliste op 24.12.2014 het verzoek niet in overweging te nemen.

Op 16.03.2017 heeft betrokkene een derde verblijfsaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis. Die werd op 26.06.2017 zonder voorwerp verklaard en op 29.06.2017 aan betrokkene betekend.

Op 15.12.2023 heeft betrokkene een vierde verblijfsaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis. Die werd op 09.07.2024 onontvankelijk verklaard en op 11.03.2025 aan betrokkene betekend.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht dat hij sinds anderhalf jaar een relatie heeft met iemand met wie hij sinds januari samenwoont. Hij stelt ongeveer twee maanden bezig te zijn met een procedure wettelijk samenwonen, dit blijkt echter niet uit zijn administratief dossier.

Dat betrokkene een relatie in België heeft en dat hij samenwoont met zijn partner, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Er kan worden gesteld dat de terugkeer naar Guinee om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM.

In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De betrokkenen kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact blijven houden en zij kunnen elkaar bezoeken in elk land waartoe zij beiden toegang hebben. Een repatriëring vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privé- en gezinsleven van betrokkene.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een relatie kan hebben met zijn partner. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen om daar een gezinsleven te ontwikkelen. Het loutere feit dat zijn partner niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Guinee of naar elk ander land waartoe zij beiden toegang hebben. Beiden wisten dat het gezinsleven in België precair was, gelet op de onwettige verblijfssituatie van betrokkene in België. Er kan dus geconcludeerd worden dat een terugkeer naar Guinee geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Betrokkene verklaart geen andere familie in België te hebben.

Betrokkene verklaart sinds 2006 in België te zijn. We ontkennen niet dat dit om een zeer lange periode gaat, maar er moet opgemerkt worden dat betrokkene verschillende pogingen ondernomen heeft om verblijfsrecht te bekomen, maar dat die telkens tot een negatieve beslissing hebben geleid. Hij heeft doorheen de jaren meermaals het bevel gekregen om het grondgebied te verlaten (zes in totaal), waarvan het eerste hem reeds werd afgeleverd in 2009, maar dat hij telkens er bewust voor gekozen heeft om de bevelen naast zich neer te leggen en aldus nagelaten heeft om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen. Het komt er dus op neer dat betrokkene zijn illegaal verblijf gedurende een lange periode zelf in stand heeft gehouden, ondanks de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten die aan hem zijn afgegeven en waarvan hij kennis genomen heeft.

Er kan worden opgemerkt dat de betrokkene zichzelf doelbewust in een onwettige en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 19 jaar in precair en onwettig verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij tot zijn 22 jaar heeft gewoond. Zij kunnen hem desgevallend ondersteunen bij zijn re-integratie. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.”

Aldus heeft de verweerder, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker poneert, wel degelijk verzoekers lang (doch onregelmatig en precair) verblijf in België en zijn beweerde relatie sinds anderhalf jaar in rekening genomen en werd er dienaangaande wel degelijk een belangenafweging doorgevoerd. De verzoeker gaat nergens concreet in op de bovenstaande vaststellingen van de verweerder. Hij stelt wel dat hij niet de kans heeft gekregen om zijn standpunt kenbaar te maken en dat hij niet om bijkomende inlichtingen werd gevraagd, doch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker daags voor het nemen van de bestreden beslissing, op 12 mei 2025 omstreeks 21u45, op verzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken, door de politiediensten werd gehoord. Uit niets blijkt dat de verzoeker toen niet de kans zou hebben gehad om de elementen van zijn privé- en/of gezins- en familiaal leven te verduidelijken.

Aan de verzoeker werden onder meer de volgende vragen gesteld:

1. Sinds wanneer bent u in België?
2. Waarom bent u in België?
3. Hebt u in België of in een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) aangevraagd?
4. Om welke reden(en) keerde u niet terug naar Guinee?
5. Werden uw vingerafdrukken reeds in een ander Europees land genomen?
6. Heeft u een ziekte die u belemmert te reizen of om terug te keren naar Guinee? Zo ja, welke ziekte?
7. Heeft u een partner met wie u een duurzame relatie heeft en/of kinderen in België? Zo ja, wie?
8. Heeft u familie in België? Zo ja, wie?
9. Heeft u familie in uw herkomstland?

De verzoeker heeft op deze vragen geantwoord en uit de motieven van de eerste bestreden akte blijkt dat de verweerder rekening heeft gehouden met de verklaringen die de verzoeker, in antwoord op deze vragen, op 12 mei 2025 heeft afgelegd. Verzoekers kritiek dat hij niet om bijkomende inlichtingen werd gevraagd en dat hij zijn standpunt niet kenbaar heeft kunnen maken, is ongegrond. De verzoeker brengt geen concrete elementen naar voor die de verweerder ten onrechte niet in rekening zou hebben gebracht bij het nemen van de thans bestreden verwijderingsmaatregel.

Waar de verzoeker in de feiten uiteenzetting verwijst naar een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet die hij zou hebben ingediend op 12 mei 2025, merkt de Raad op dat uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken niet blijkt dat deze aanvraag daadwerkelijk werd ingediend. De verzoeker brengt geen enkel bewijs bij waaruit kan blijken dat de (zeer summier opgestelde) aanvraag aangetekend werd verstuurd, en bovendien wordt enkel een inventaris van de aanvraag voorgelegd terwijl de in deze inventaris vermelde stukken zelve (onder meer een beweerd betalingsbewijs van de retributie en een Belgische identiteitskaart van S.) niet zijn bijgevoegd. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat er op 12 mei 2025 een aanvraag om machtiging op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet werd ingediend door of namens de verzoeker. De verzoeker toont niet concreet aan dat de bestreden verwijderingsmaatregel berust op een onredelijke of onzorgvuldige besluitvorming.

In de mate dat de verzoeker zich beroept op een schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad voorts op dat hij in de eerste plaats het bestaan dient aan te tonen van een privé-, gezins- of familieleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De verzoeker blijft op dit punt echter in gebreke.

De verzoeker brengt immers geen enkel begin van bewijs bij van zijn beweerde relatie met S.. Ook de identiteit van S. wordt op geen enkele wijze gestaafd. Het spreekt voor zich dat loutere beweringen omtrent een relatie niet volstaan om een gezins- of familieleven aan te tonen in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker gaat daarenboven niet in op de vaststellingen die omtrent zijn beweerde relatie in de bestreden beslissing worden uiteengezet en toont niet aan dat zij blijf geven van een onredelijke of onzorgvuldige belangenafweging.

Nu het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft, waarbij de verzoeker niet beschikt over een verblijfsrecht of -machtiging en hoogstens een precair verblijf had, blijkt niet dat de verzoeker zich dienstig kan beroepen op artikel 8, tweede lid van het EVRM. In deze situatie oordeelt het EHRM immers dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De verzoeker gaat niet concreet in op de voormelde motieven en de gedane belangenafweging. Hij toont op het eerste zicht niet aan dat hierbij enig concreet aspect ten onrechte buiten beschouwing is gebleven of dat de verweerder bij de belangenafweging onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De louter algemene en ongestaafde bewering dat hij geen belangen meer zou hebben in Guinee terwijl niet blijkt dat de verzoeker in een ander land dan zijn land van herkomst is geboren en getogen, overtuigt ook niet dat er concrete hinderpalen bestaan voor een verderzetting van het privéleven in Guinee.

De Raad benadrukt nog dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf, zoals *in casu*, enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, "Nyanzi/Verenigd Koninkrijk"). De verzoeker laat na om concrete argumenten naar voor te brengen die

kunnen wijzen op dergelijke “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*” en die kunnen toelaten vast te stellen dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving.

Er wordt geen concreet element naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemeen belang en de persoonlijke belangen van de verzoeker. In zoverre de verzoeker voor het overige nog op algemene wijze wijst op effectieve en genestelde banden met België en op een sociaal en cultureel leven in dit land, moet worden vastgesteld dat hij, los van de beweerde relatie met S., op geen enkele wijze concretiseert welke sociale, persoonlijke, familiale of economische bindingen hij hier nog heeft opgebouwd en nalaat zijn beweringen op enige wijze te staven.

Tot slot betreft de thans bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel, en geen beslissing tot weigering van (om het even welk) verblijfsrecht.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt derhalve niet concreet aannemelijk gemaakt. De verzoeker toont niet concreet aan dat de voorliggende verwijderingsmaatregel een onevenredige belemmering vormt voor enig in België ontwikkeld privé-, gezins- of familiaal leven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

2.2.2.3. In het licht van de voorgaande vaststellingen kan niet worden vastgesteld dat de bestreden verwijderingsmaatregel steunt op een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding, of dat de hieraan ten grondslag liggende motieven onredelijk zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

2.2.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden verwijderingsmaatregel onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, of dat verzoekers particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door de verweerder beschermde algemeen belang, dat gediend is met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving, blijkt evenmin een schending van het evenredigheids- of het proportionaliteitsbeginsel.

2.2.2.5. De middelen zijn niet derhalve niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd aangevoerd volstaat om de onderhavige vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftientwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

D. D'HONDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

D. D'HONDT

C. DE GROOTE